

Puigdemont “dinamita” un tabú autonòmic (i II)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 17 de setembre de 2023

Pots llegir el primer article [aquí](#).

Algun motiu deu haver-hi perquè els polítics catalans hagin optat per aquest model d'escalfar l'economia amb la immigració i, si ho fan, no és perquè siguin bones persones com es presenten sovint fent aquella carona compungida, o que vulguin redimir-nos de les injustícies d'occident, una possibilitat plausible si tenim en compte l'elevat nivell d'ocurrència nacional. Finalment, les seves raons no són tan nobles com ens volen fer creure.

Els anys 30, durant la dècada republicana, els catalans eren més del 70 per cent a Catalunya. La integració era més fàcil. Als vuitanta, els que deien *Bon dia!* sense pensar-s'ho, ja eren menys de la meitat. L'autonomia, per consentiment i amb una alegria inusual, ha aconseguit que siguem una tercera part. Minoria absoluta. I no només això, sinó que ha normalitzat la renúncia i la docilitat, amb la normalització **d'una doctrina de mirada criolla de la societat catalana**. Algú es pensa que pot guanyar un partit contra el Real Madrid + l'àrbitre només amb una tercera part dels onze jugadors reglamentaris?

Tot indica que aquesta estratègia de demografia d'importació –intensiva i desproporcionada– ha minoritzat els catalans, la catalanitat i amenaça amb la desaparició de la nació tal com l'enteníem només fa un quart de segle. La doctrina criolla també hi ajuda, està clar. Ara que Barcelona s'assembla més a Medellín que a qualsevol ciutat de la Dinamarca que pregonaven estúpidament els processistes, resulta encara més sorprenent observar la preocupació per la desaparició de la llengua sense que ningú tingui en compte el procés de minimització. Ningú

diu res ara, ni ho ha dit durant els darrers 40 anys quan ja es podia detectar i preveure la magnitud de la tragèdia. La crítica és més aviat metafísica i no hi ha ganes de trepitjar el carrer amb una *TCasual* per saber de què parlem. Tot en el que es pot transformar el país a vint anys vista es pot deduir ara en un radi de trenta quilòmetres des de la plaça Catalunya estant.

Com si la llengua, la seva pervivència i el seu ús al carrer, a la societat, als mitjans de comunicació, no estigués relacionat amb els seus parlants naturals existents. Amb el nombre de parlants naturals. Com si l'ús de la llengua ara depengués només dels *instagramers* i de les xarxes socials, les plataformes i de la modernitat tecnològica. O de què a la Justícia no es faci servir gens. Si Catalunya fos un país normal, amb una comunitat catalana majoritària com a qualsevol país que vulgui perviure i es tingui respecte, no hi hauria cabuda a les polítiques de criollització de la seva ràdio pública, com practica la majoria de Govern regional, concertant programes amb empreses privades que ho relativitzen tot allò que és essencial. Senzillament, ni s'ho plantejarien.

Des dels anys setanta, la majoria dels catalans estem en minoria a bona part del territori. Sobretot a l'àrea metropolitana, on hi ha la força numèrica i econòmica determinant. Estem en minoria a les nostres escales de veïns. Som minoria als nostres carrers. Als barris, també. Som minoria a tots els municipis superiors als deu mil habitants. Potser hi ha alguna excepció. Com voleu que la llengua no estigui feble si difícilment ens trobem de manera espontània amb altres catalans a la via pública? O en els transports, o a les botigues, als restaurants. Com s'ha forjat aquesta situació? Qui ho ha frivolitjat tant? Quants silencis covards s'han impostat per fer creure que tot això anava com un tro i que érem una gent fantàstica.

Algú es pensa que només mitjançant l'escola –ni que ho fessin bé– es pot canviar el sentiment nacional o cultural de segons

quins grups socials o ètnics quan la seva presència és majoritària? Durant quaranta anys, les classes a les escoles de bona part de Catalunya es feien en castellà per imposició dictatorial. Quants catalans van perdre la consciència de catalanitat per aquest motiu? Més enllà d'uns quants ximplers de la part alta de Barcelona que ja es van *bilingüitzar* astutament abans que ho dictés l'autonomia, ben poquets. Érem catalans que parlàvem castellà, res més. A la majoria de les escoles del cinturó industrial els nens parlen castellà tot el dia malgrat l'esforç del professorat per una raó d'hegemonia cultural. Hegemonia! Tant llegir i citar en Gramsci...

Que ningú es pensi que per abordar les conseqüències de la irresponsabilitat, la ignorància i l'avarícia provocada pels autonomistes hem de culpar en abstracte els nouvinguts, senzillament per ser-ho. No hi ha persones malèvols, ni indesitjables pel simple fet de venir de fora per raons econòmiques. Està clar que no. Però això no vol dir que no hàgim de tenir en compte les conseqüències socials i culturals d'un fenomen d'aquesta dimensió. Serenament.

Tampoc els turistes són mala gent per principi, però està ben acceptat que el turisme massiu i desmesurat al servei dels beneficis dels mateixos cobdiciosos és una disfunció molt negativa per a qualsevol ciutat. Per a Barcelona també. Cara, deixada, bruta i sense cap mena de personalitat, també ho pateix irreversiblement.

Ara que Carles Puigdemont s'ha atrevit a esmentar allò que és un gran tabú a Catalunya, fora bo que la societat s'hi afegís sense estridència a parlar-ne. Ni que sigui a la catalana. Sense escarafalls, però amb la suficient contundència perquè els autistes de l'autonomia prenguin consciència de les repercussions que ha tingut per al país la seva inacció. No és de rebut que una administració com la regional catalana estigui constantment elaborant mil i un informes i estudis amb temàtiques irrealitzables, o senzillament recurrents i de distracció massiva, i encara no hagi fet l'esforç de saber,

d'una manera científica i contrastada, quins efectes ha tingut l'arribada **massiva i intensiva de la immigració**. Ni que no hagi avaluat mai totes les conseqüències de fenòmens similars a països, amb estat propi, com França, Suècia, Països Baixos, entre altres, que ja comencen a tenir una idea clara de què està passant. Són situacions, comprovables, objectivables, de les quals es poden treure conclusions que podrien servir per ser més eficaços, més enllà de les bones intencions i de la retòrica gratuïta.